

II.

Brez grenkih solz in brez tožbâ
Gorjé sam svoje nosim,
In tebe, mrzli svet, solzâ
Sočutnih več ne prosim.

Ko dete sem še nežno bil,
Na materino krilo
Ihteč solzé sem grenke lil,
Če me je kaj žalilo. —

In vsako bol in vse gorjé
Mi ona je vmirila,
Ko dvignila me je smeje
In gorko poljubila.

In zdaj že spava mnogo let
Pri cerkvi tam-le v jami, —
In jaz zamán sem prosil svet,
Da on tolažbe dá mi . . .

Ah, brez tožbâ in brez solzâ
Za tuje svet gorjé je,
On svoje boli le pozna
In tujim se le — smeje . . .

Zató zdaj nem in brez tožbâ
Gorjé sam svoje nosim,
In tebe, mrzli svet, solzâ
Sočutnih več ne prosim! . . .

Josephus.

Brez domovja.

Komùr je britki jad družnik jedin
In skrb — ženica vela — mu družica,
Umira, kot jeseni mrè cvetica,
Komùr je britki jad družnik jedin.
Kaj čuda, če mrjó, venó mu lica!
Saj ž njih mu čitaš slova bolečin,
Komùr je britki jad družnik jedin,
In skrb — ženica vela — mu družica.

Naj širnega premeri pol svetá,
Nikjer ne najde sladkega pokoja,
Le dalje še ga véde trudna hoja,
Naj širnega premeri pol svetá.
Imajo ptice v zraku gnezda svoja,
On — potnik večni — ni nikjer domá,
Naj širnega premeri pol svetá,
Nikjer ne najde sladkega pokoja.

Ahasverus.

Vodotoč v Polici.

Ne homo vozili več v sodih vodé,
Kot prej smo vozili že mnoga jo leta.
Prav modri so naši občinski možjé,
In skrbni za srečo, ugodnost so kmeta.

Napéljali bodo v cevéh pod zemljó
Potók, ki iz brega Pešata se vije.
Potrebna je voda človeku zeló
Za jed in pijačo, in ž njo se umije.

Nabrali, zložili že lep so denár,
Ko sneg se bo stajal, se lotimo dela.
Ljudje in živina vsa, vsa za vsekđár
Krepilne pijače dovólj bo imela.

„A kje bi studencu odmerili tir?“ —
„Do hišice moje!“ — „Jaz menim narobe,
Ob moji naj teče!“ — „Ti vnemaš prepír!“
„Kdo vnema prepír?“ — „Le jezik za zobe!“

In vedno se huje jim vnema razpor,
Odjenjati sosed sosedu ne mara.
Na dvoje razcepi občinski se zbor,
Rodi se sovraštvó, zavist in prevara.

Kedo bode zmagal? — Kje večja je moč?
Katera bo stranka premagala drugó?
Li pravda pové naj, kje bo vodotoč?
Kedaj pač začnete kopati že strugo?

Občinski pastir pa jim nekega dne
Naznani prečudno in bridko novico:
Studenec Pešata, — strmite ljudje! —
Usahnil je v noči, — jaz pravim resnico!

Potrtega srca gre hitro vaščán
Pogledat pod hribec k nekdanjemu viru:
Razdrta je zemlja, ves trud je zamán,
Studencu je konec in konec prepíru.

Fr. Krek.

